

LOV og EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 2001

37. årgang

Høyr, les og syng Guds ord!

Av Dag Rune Lid

Medan Peter endå tala desse orda, fall Den Heilage Ande på alle som høyrde Ordet.
Apg 10:44

Kva skjer når Peter forkynner Ordet? Jau, då fall Den Heilage Ande på alle som høyrde Ordet. Eg tykte det var godt å stanse for dette verset igjen, for det er så mange som i dag har mista trua på Guds allmektige ord. Å samlast om Ordet, vert rekna for inkjevetta. Men under Guds ord si forkynning får sjelslivet mat!

Rosenius seier noko fint i denne samanheng: «Vil du ha Ånden, hans gjerning og gaver i ditt hjerte, så gå til Ordet, Åndens ord. Les det, hør det, skriv det, ta og syng det – med bønn om Den Hellige Ånd og hans gjerning, og du skal oppleve at han uteblir ikke.» Og han fortset: «Ordet, Ordet, bruk Ordet! Det er hele hemmeligheten ved det åndelige livs fødsel, næring og vekst.»

Tenk det, – her ligg løyndomen til den åndelege fødsel, det vil seie at eit menneske gjennom Ordet får bruk for evangeliet. Og det er einast Ordet som gjev den gjenfødde næring, – ja det er Ordet som er mat for mi sjel. Brukar eg ikkje Ordet så kan djevelen snart føra meg korhen han vil. Me talar om å veksa i nåde og kjennskap. Det er Ordet som skapar slik vekst. «For utan meg kan de ingenting gjera,» seier Jesus i Joh 15:5. Jesus er eitt med sitt Ord. Utan Ordet kan me ingenting gjera som kristne!

I dag blir dette så lite påakta! Ein dreg inn alt mogleg anna i staden for Ordet. Då har ein ikkje forstått løyndomen, – at Den Heilage Ande einast kjem til ditt og mitt hjerte gjennom Ordet. Til nokon brukar Anden Ordet til tukt og ransaking. Til andre talar han om trøyst, og peikar på forløyninga i Kristus.

Men kvifor vert ikkje alle frelst som brukar Ordet? – for Bibelen talar vitterleg om at det er mange som las Ordet, ja kunne det utanboks og gjorde store under i Guds namn, men som likevel vart utestengde. (Matt 7:20 ff.)

Rosenius skriv om dette og seier:

«Vi må omgås Ordet med det sinn som burde følge det: Den ydmykhet, frykt, lydigheit og tro som sømmer seg for den hellige Guds ansikt, når han talar til oss.»

Det var ein som sa det slik: «Ein Kristen må mista sjølvråderetten, det Ordet talar til mitt hjerte det må eg bøye meg for i eitt og alt!»

Bibelen seier: «Gud står dei stolte imot, men dei audmjuke gjev han nåde.» (Jak 4:6) Dei som audmjukt lyttar til Ordet – som eig det audmjuke sinnelag – der får Anden leggje Ordet inn i hjarta.

«Vend øyra hit og kom til meg! Høyr, så skal dykkar sjel leva.» (Jes 55:3)

Det er eit mektig løfte knytt til det å høyre! Høyr Ordet – lytt til Ordet! Då skal di sjel leva!

L&E

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelser, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvår- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Besøk fra Peru sommere 2002

Landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon har invitert to representanter for vår samarbeidskirke i Peru (INEL-Perú) til Norge sommere 2002. De to er presidenten i kirkens styre, Celso Valdiglesias, og evangelist Ubaldo Marca. Ubaldo Marca er også styreformann i lokalmisjonen i «Alto Selva Alegre» hvor de i fjor innviet nytt kirkebygg som er reist med midler fra misjonsvenner i Norge.

De to kommer til Norge i juli 2002 og blir her i landet en måneds tid. Det er planen at de skal være med både på hovedsommerskolen og sommerskolen i Trøndelag. I tillegg vil de besøke venneflokkene rundt om i landet. Det er fint om dere som er foreningsformenn og kontaktpersoner kunne ha dette i tankene, slik at det kunne legges seg til rette med misjonsmøter i forbindelse med besøket.

Vi vil ellers oppfordre misjonsvennene til å ta besøket med i bønn! Be konkret om at alt det praktiske må legges seg til rette og at alle formaliteter må gå i orden. Det må bl.a. søkes visum til Norge, og det er vår bønn at norske myndigheter ikke må legge hindringer i veien for besøket.

Flybillettene tur/retur fra Peru til Norge er sponset av misjonsvenner. Styret er takknemlige for at misjonsvenner på denne måten er med å legge til rette for besøket. Så er det vår bønn til Gud at besøket måtte bli til velsignelse og inspirasjon både for våre kristne venner i Peru og for oss her i Norge!

~ Landsstyret ~

Celso Valdiglesias

Ubaldo Marca

Til deg som er ung: *Bibelskole – noe for meg?*

Søknadsfristen for mange skoler går snart ut med tanke på opptak høsten 2001. – Hvilken skole skal jeg velge? Hva ønsker jeg å arbeide med? Hvilke jobbmuligheter gir det? Spørsmålene er mange, og for den som er ung er det ikke alltid så lett å velge.

For deg som er en kristen er det godt å få vandre på Herrens veier også i ditt verdslige yrke. Jeg vil derfor få nevne noe som var avklarende for min egen del – og også for mange andre – når det gjaldt viktige veivalg i livet. Da tenker jeg på tiden jeg fikk på bibelskole. Jeg opplevde den store rikdommen det er å få lytte til utleggelse av Guds ord flere timer hver dag.

Kanskje du tenker at bibelskole er for de «spesielt åndelige», de som skal forkynne Guds ord, bli misjonærer osv. Slik tenke også jeg, men jeg fikk erfare at bibelskolen var for slike som hadde tenkt seg til himmelen. Årsaken til at jeg havnet på bibelskole var at noen stakk en brosjyre i hånden min – med spørsmålet om dette kunne være noe for meg? Det var det lille puffet som skulle til! Jeg sendte søknaden, og fikk oppleve en rik tid som jeg aldri vil glemme!

Det er riktig at bibelskole gir liten formell kompetanse. Og i dag som det fokuseres så sterkt på materielle verdier, ser det ut til at bibelskolen kommer dårlig ut. Mange «utsatte» bibelskoleåret til etter endt utdanning, da de tenkte å ta seg tid til et «pauseår». Men når studiet var ferdig dukket det opp studiegjeld, gode jobb- og inntektsmuligheter, og så ble det aldri noen bibelskole. Forsakelsen ble for stor mot de mulighetene som nå åpnet seg.

Hva sier Bibelen?

I en avkristnet tid vil vi stadig oppleve vanskelige situasjoner og spørsmål hvor det er nyttig å kjenne sin Bibel og vite hva Ordet sier.

Bibelen sier: «Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti.» (Sal 119:105) Kunnskapen frelser ingen, men Gud kan bruke den til velsignelse både i ens eget og andres liv. Guds ord sier også: «Det er Herrens velsignelse som gjør rik.» (Ord 10:22) Denne rikdom regnes ikke i kroner og ører. Den tilhører den himmelske verden, og har evigvarende verdi.

Bibelen sier: «Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den når han blir gammel.» (Ord 22:6)

I unge år er det vår og grotid i menneskelivet, og det som blir sådd har lett inngang. Derfor gjelder det å så evighetsverdier, og bli grunnfestet i Ordet. Tidsånden er sterk og ensrettende i denne siste tid, og mange skal falle fra sier Bibelen. Det er ingen garanti for at dette ikke kan skje selv om en har gått på bibelskole, men der Ordet får virke og blir mottatt, fører det til avhengighet av Jesus og han er mektig til å bevare den som holder seg nær til ham.

Vennskapsbånd

I tillegg gir bibelskoleåret mange gode vennskapsbånd. Noen møtte sin ektefelle her, andre fikk endret kursen i yrkeslivet, atter andre fikk se at de levde i selvbedrag og fikk erfare frelsen i Jesus osv.

For min egen del fikk bibelskoletiden uvurderlig betydning. Det var på mange vis både den verste og den beste tiden i mitt liv! – og jeg opplevde at jeg mer enn noen gang hadde bruk for Jesus som frelser fra synd.

Ennå er det ikke for sent å sende søknad. I vår sammenheng tilbyr vi deg å søke Bibelskolen på Fossnes. Ta kontakt med skolen for mer informasjon (tel. 33 36 17 70), eller gå inn på skolens websider under www.nll.no.

Hilsen Dag Rune Lid, Norheimsund

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, mars 2001:

Høyr, les og syng Guds ord! Av Dag Rune Lid	side 1
Besøk fra Peru sommeren 2002	side 2
Bibelskole – noe for meg? Av Dag Rune Lid	side 3
Et hellig folk for Herren din Gud. Av Miguel Curse, Peru	side 4
Hvordan blir jeg født på ny? Av Per Bergene Holm	side 7
Salige er de fredsommelige. Av C. O. Rosenius	side 11
Arrangementer i NLL sommeren 2001	side 12
Gled dere i Herren alltid! Av Per Bergene Holm	side 13
De kristnes frihet fra loven. Av Jacob Traasdahl	side 17

Et hellig folk for Herren din Gud

Av radioevangelist Miguel Curse, Peru

For et hellig folk er du for Herren din Gud. Deg har Herren din Gud utvalgt av alle folk på jorden til å være hans eiendomsfolk. Ikke fordi dere var større enn alle andre folk, fant Herren behag i

dere, så han utvalgte dere. For dere er det minste av alle folkene. Men fordi Herren elsket dere, og fordi han ville holde den ed han hadde sverget deres fedre, derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd. Så skal du vite at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder sin pakt og bevarer sin miskunn i tusen ledd, mot dem som elsker ham og holder hans bud. Men han gjengjelder dem som hater ham, og det gjør han åpenlyst, så han lar dem omkomme. Han er ikke sen når det gjelder den som hater ham. Like opp i hans øyne gjengjelder han ham. Så ta da vare på de bud og de lover og de forskrifter som jeg i dag befaler deg å holde.

5M 7:6-11

Om oss som tror på Jesus Kristus, sier Jesus i Joh 17:16: «De er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden.» Vår frelser var ikke av denne verden. På samme vis er heller ikke vi som tror på ham, av denne verden. Og vår tro tillater oss ikke å skikke oss lik med denne verden.

Verden anser oss for å være en samling blinde, elendige og ulykkelige mennesker, en forskrudd minoritet. De men-

er kristendommen hindrer oss fra livets mange fordeler, tar fra oss mye glede og mange penger og at vi i det hele må forsake det meste. I stedet for å komme oss ovenpå i livet, hevder de at kristendommen holder oss nede. Så hvorfor gå på møte? – tenker de, – hvorfor bli medlem i en evangelisk kirke?, hvorfor kaste bort søndag etter søndag på det viset?

Vi lar Gud selv besvare spørsmålene! For mens verden forakter oss, har vi vår ære i Gud. For Gud ser på oss som privilegerte i denne verden, ja han ærer oss med en tittel uten sidestykke idet han kaller oss et **hellig folk for Herren din Gud**.

Det var i første rekke Israelsfolket som var Gud Herrens hellige folk. Gjennom førti år – mens andre folk hadde sitt eget land – flakket Israelsfolket om i ørkenen uten noe hjemland.

Så står dette omflakkende og hjemløse folket en dag ved Kana'ans porter, det landet som skulle bli deres. I sin siste tale til folket, forkynner deres store leder Moses og sier: «**For et hellig folk er du for Herren din Gud.**» Og endatil: «**Deg har Herren din Gud utvalgt av alle folk på jorden til å være hans eiendomsfolk.**»

Hvordan har det seg at Abrahams etterkommere hadde blitt et **hellig og utvalgt folk** for Gud? Hvorfor ble ikke babylonerne, perserne eller romerne utvalgt? Var det fordi Israels folk hadde gitt et større bidrag til menneskehetens kultur og utvikling? Eller fordi de var det mest tallrike folk på jorden? En forfatter jeg leste mente at Israel var et folk som fortjente ære, for – hevdet han – de var

det mest ydmyke og lydige av alle folkeslagene på jorden. Han tok grundig feil!

«Nei,» sier Moses, «*ikke fordi dere var større enn alle andre folk, fant Herren behag i dere, så han utvalgte dere.*» Moses gjentar dette flere steder. I 5M 9:6 leser vi «*at det ikke er for din rettferdighets skyld Herren din Gud gir deg dette gode landet til eie. For du er et hårdnakket folk.*»

Hvorfor valgte så Gud Israel til å bli et hellig folk for seg? Moses svarer: «... *fordi Herren elsket dere ... derfor ...*» Herren elsket Israels folk, derfor valgte ham dem ut. Så enkelt er svaret!

For sin kjærlighets skyld hadde Gud gjort en pakt – et testamente – med Abraham, Isak og Jakob, Israelsfolkets stamfedre. Gud hadde gitt Abraham et løfte (1M 12:2) og – sier Moses – «*fordi han ville holde den ed han hadde sverget deres fedre, derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd.*»

Uten at de fortjente det, uten noen som helst verdighet fra Israelsfolkets side, utvalgte Gud dem til sitt eiendomsfolk, ganske alene fordi han elsket dem og ville holde sin pakt.

— — —

Når verdens frelser, Jesus Kristus, kom til verden, kaller Skriften ham *en profet liksom Moses* (5M 18:18) og *en stjerne som stiger opp av Jakob* (4M 24:17). Men han som var jødenes konge, av Abrahams blod og ætt, han ble forkastet av jødene. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. (Joh 1:11)

Forkastet og spottet av sine egne, gikk Frelseren til hedningene for blant dem å oppreise sønner og døtre av Abraham. (Gal 3:7-9) Denne forsamling av troende på jord kalles Den hellige kristne kirke og De helliges samfunn.

Det vil si at du og jeg – vi som i dag tror på Jesus – vi er *et hellig folk ... utvalgt av alle folk på jorden til å være hans eiendomsfolk* enda vi var det minste av alle folkene! Hvilken ære!

Ofte gir vi så lite akt på vår salige stilling i denne verden! Apostelen Paulus taler om vår ærefulle stilling som Jesu Kristi eiendomsfolk. (Tit 2:14) Og apostelen Peter sier at vi er *en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom.* (1Pet 2:9)

Hvorfor utvalgte Herren oss? Hvorfor kalte han oss til den kristne tro? Hvorfor gjorde han oss til et hellig folk? Var det fordi vi var så mange? Var det fordi vi var så betydningsfulle i verden? Var det fordi vi var mer moralske enn andre?

Nei, forsamlingen av de sanne troende har alltid vært *den lille hjord* (Luk 12:32) i denne verden. Og etter vår natur er vi ikke det spor bedre enn alle andre, *for alle har syndet og står uten ære for Gud.* (Rom 3:23)

Hva var det da som drev Gud til å gjøre oss til sitt utvalgte folk?

Igjen lyder Moses sitt ord: «... *fordi Herren elsket dere ... derfor ...*» Altså, fordi Herren elsket oss, derfor valgte han oss ut. Så enkelt er svaret!

Her har vi ingen ære eller fortjeneste. Alt står til Kristus som elsket oss og gav seg selv for oss som en gave og et offer, en vellukt for Gud. (Ef 5:2) Han er vår ære og vår ros!

— — —

Vår tekst taler også om de vantro når det står at *han gjengjelder dem som hater ham, og det gjør han åpenlyst, så han lar dem omkomme. Han er ikke sen når det gjelder den som hater ham. Like opp i hans øyne gjengjelder han ham.* (5M 7:10)

Hvorfor er det slik at noen tror og blir frelst og noen forkaster troen og går fortapt?

Til dette kan jeg bare svare: Jeg er

frelst av pur nåde, uforskyldt og kun fordi Frelseren, Jesus Kristus elsket meg! Men den vantro går fortapt for sine synders skyld.

Da Gud førte Israelsfolket fra slaveriet i Egypt til Det lovede land, oppfylte han sine løfter til Abraham. Og da han sendte sin sønn Jesus for å forløse oss, førte han oss for evig ut av syndens slaveri. Hvorfor gjorde han det? Jo, fordi han elsket oss, *«derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset.»*

Hvordan ble vi en del av Guds utvalgte folk? Jo, ved å høre hva Gud har gjort for oss! Han kjøpte oss fri og gav oss troens gave. Av idel nåde er også vi blitt Guds folk, et folk som Herren elsker og som han ømt kaller *«sin øyesten»* (5M 32:10), og *«min dyrebare sønn og mitt kjæreste barn»* (Jer 31:20).

Det er Herrens vilje at hans utvalgte folk skulle leve og holde fram i barnekåret. Israelsfolket fikk løfte om Herrens miskunn dersom de tok *«vare på de bud og de lover og de forskrifter som jeg i dag befaler deg å holde»*.

For Guds folk i dag betyr disse *bud og lover og forskrifter* ganske enkelt Guds ord. Skal vi holde fast på barnekåret, må vi holde fast på Ordet. Dersom vi forlater eller forakter Guds ord, mister vi vår høye stilling som Herren har satt oss i, liksom Israelsfolket mistet sin.

På den andre siden kan vi miste vår utvelgelse og frelse gjennom synd. Moses advarer om at Gud lar dem som hater ham omkomme. Å leve i synd er det samme som å forakte og hate Gud. Gjennom synden viser du Den Hellige Ånd bort fra ditt hjerte.

Moses advarte Israelittene inntrengende mot å inngå pakt eller ekteskap med hedningene i Kana'ans land. (5M

7:2ff) På samme måte står vi i fare for å forbrødre oss med syndere og falske profeter. Men da risikerer vi å miste vår herlige arv!

Denne fare møter vi stadig, ja hver eneste dag i en tid hvor folk forakter syndens alvor og mener enhver tro er like bra og avviser Guds ord.

Men la dem bare kritisere oss, dømmesom intolerante, fanatiske og gammeldagse. Hva betyr vel det? Det som betyr noe er hva Skriften sier, som når apostelen Paulus advarer oss i Rom 16:17: *«Men jeg formaner dere, brødre: Hold øye med dem som volder splittelse og anstøt imot den lære som dere har lært. Vend dere fra dem!»* Og Jesus sier det like frem i Matt 7:15: *«Vakt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupende ulver.»*

En sau kan ikke stå seg i kampen med ulvene, men mister livet. Hvis vi som kristne går i forbund med ulvene, mister vi skatten, den som Gud har gitt oss fordi han elsket oss!

Måtte Den Hellige Ånd hjelpe oss til å motstå enhver troens fiende, og bevare oss i troskap mot Jesus og Hans ord!

*Etter manuskript fra Miguel Curse.
Oversatt og tilrettelagt for L&E av JE.*

L&E

” Den kristne som gir seg hen i tjeneste for evangeliet, opplever at han får del i det på en måte han aldri hadde drømt om. Evangeliet blir kraft, velsignelse, liv og fred.
Øivind Andersen

Hvordan blir jeg født på ny?

Av Per Bergene Holm

Det var en mann blant fariseerne som hette Nikodemus. Han var en av jødernes rådsherrer. Han kom til Jesus om natten og sa til ham: Rabbi, vi vet at du er en lærer kommet fra Gud, for ingen kan gjøre disse tegn som du gjør, uten at Gud er med ham. Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike. Nikodemus sier til ham: Hvordan kan et menneske bli født når han er gammel? Kan han vel annen gang komme inn i sin mors liv og bli født? Jesus svarte: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny! Vinden blåser dit den vil. Du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden.

Joh 3:1-8

Nikodemus var en fariseer. Han ville bli frelst og leve med Gud. Det var derfor han var en fariseer. Hele livet var innviet til det ene: Å leve med Gud og fordype seg i hans ord. Likevel var han ikke frelst.

Vi skal bare innledningsvis stanse for to grunnleggende elementer i fariseernes lære.

For det første lærte fariseerne at frelsen var av nåde. Vi akter ikke så ofte på det, men fariseerne talte mye om Guds nådige tilgivelse av synd. Gud var nådig, så han tilga synden hos den som vendte seg til ham i bønn og bot. Davids botsalmer var blant fariseernes

kjæreste salmer. For fariseerne erkjente at de falt i synd og ikke maktet å leve opp til Guds lov. Derfor trengte de Guds nåde, de trengte tilgivelse for synd. De satte sitt håp til at Gud er nådig og vil dømme verden med mildhet. Men det er som Rosenius sier et sted: Mange går inn i den evige fortapelse med en eller annen slags trøst til Guds nåde.

Det andre punktet i fariseernes lære vi skal stanse for, er deres lære om livet med Gud etter Guds vilje. Fariseerne visste meget godt at de ikke maktet å holde Guds bud av egen kraft. Derfor ba de mye til Gud og søkte hjelp i Guds ord. Lyktes de i kampen mot synden, så var det Guds fortjeneste og ikke deres egen. Derfor takker fariseeren i templet Gud! Han gir Gud æren for at han ikke er som andre mennesker. (Luk18:9f) Likevel er fariseerens bønn i templet himmelvid forskjellig fra Paulus sine ord: «Av Guds nåde er jeg det jeg er.»

Hva er forskjellen? Jo, det er det Jesus åpenbarer for Nikodemus i vår tekst. Og forskjellen er like stor som forskjellen mellom himmel og jord. Det farisesiske livet og den fariseiske rettferdigheten var nemlig av jorden, den kom aldri ut over det som kjødet kunne få til. Det apostelen Paulus taler om er derimot det nådelivet som er født av Gud i den troendes hjerte. Det er av himmelen og hører himmelen til. Det har intet med kjødet å gjøre.

«Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.»

Det som skiller Nikodemus fra apostelen Paulus, var ikke at Nikodemus strevde i egen kraft, mens apostelen Paulus stred i Guds kraft. Nei, Niko-

demus mente seg nok også å stride i Guds kraft, og han ba sikkert meget til Gud om hans nådige hjelp i livet.

Men Nikodemus ba om Guds hjelp til å få skikk på kjødet, det gamle menneske. Han hadde ingen erkjennelse av at kjødet er ute av stand til å gjøre Guds vilje, at det ikke skal arve Guds rike, men står under forbannelsen. Derfor forsøkte han å fylle ny vin i gamle skinnsekker, å lappe med nye tøystykker på et gammelt klesplagg. Slik beskriver Jesus fariseismen.

Men synden er ikke som en rift i et klesplagg, noe mangelfullt og litt skrøpelig. Nei, kjødet er aldeles råttent tvers igjennom. Derfor er heller ikke syndenes forlatelse bare at du får tilgivelse for den ene og den andre synden, som om Gud vasker vekk noen flekker av et klesplagg og for øvrig er det til å leve med. Nei, de flekkene eller riftene du ser, er bare symptomer på selve grunnskaden. Det fins ikke hold eller håp om bedring i deg, det er saken.

Å, om du ville se at kristendom ikke er at du får forlatelse og hjelp slik at du kan leve med kjødet ditt! Evangeliet er ikke et budskap som gjør at du kan leve videre i kjødet ditt slik at du på den ene siden får tilgivelse for det som er synd og på den andre siden får kraft til å reparere på den verste skaden, og at Gud for øvrig tar i mot deg og aksepterer deg slik som du er.

Nei, det finnes ikke noe evangelium for kjødet og for den som lever i kjødet. Evangeliet om syndenes forlatelse er ikke noe som tar bort dommen over kjødet. «For de som er i kjødet, kan ikke være Gud til behag.» (Rom 8:8) Kjødet skal ikke arve Guds rike. Det er fordømt og forbannet. Og lever du i kjødet, så lever du under denne forbannelsen, hvor mye du enn håper på Guds nåde, og hvor mye du enn ønsker å bli frelst.

Da har du det som Nikodemus. For

syndenes forlatelse innebærer ikke at Gud renser kjødet ditt og at han siden flikker på det og gjør deg skikket for himmelen.

Det var dette fariseerne ikke ville erkjenne. De ville leve med Gud ut i fra sitt syndige kjød, i kraft av Det gamle menneske. Visst forsto de at det var umulig uten Guds nåde, men de mente likevel å kunne bli frelst ut fra sitt gamle menneske, ut fra seg selv. Guds nåde var en nåde for kjødet. Guds kraft var en kraft til Det gamle menneske.

Men det er en nåde og en kraft som Skriften ikke kjenner til. For det finnes ingen kraft som er i stand til å gjøre kjødet skikket for himmelen. Det finnes intet som kan redde det fra dommen.

Derfor er Guds nåde aldri en nåde **for** kjødet, som lar meg leve med kjødet og i kjødet, men det er en nåde som innebærer døden for kjødet. Guds nåde frelser meg **fra** kjødet **til** et nytt liv.

Nikodemus kunne ikke bli frelst med grunnlag i hans naturlige tilstand. Det var ingen redning for hans syndige kjød, hvor mye han enn flikket og arbeidet med det. Det var og forble forbannet og dømt til død.

Derfor måtte Nikodemus bli født på ny, få et nytt liv. Han måtte for det første bli frelst fra seg selv og sitt syndige kjød som var under forbannelsen. Og så måtte han få et nytt liv og bli en ny skapning som hører hjemme i himmelen.

Nikodemus forstår ikke hvordan det skal gå til. Da sier Jesus at «uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.»

Nikodemus hadde sett hvordan døperen Johannes døyte mennesker i vann. De kom til Johannes og bekjente sine synder, og så ble de døpt av Johannes i vann. Vannet er i Skriften et bilde på dom. Den som lot seg døpe gikk under Guds dom med hele seg og

druknet, billedlig talt. Men så kom det fantastiske: De forble ikke under dommen og døden, men fikk stå opp igjen av domsvannet, frelst og fridd fra kjødet og dommen og døden. De fikk syndenes forlatelse.

Å bli født av Ånd vil si å få del i det livet som Jesus kommer med. Dette var jo Det gamle testamentes løfte: Ånden skulle bli utgytt og gi folket nye hjerter. Steinhjertet skulle tas bort og de skulle få et kjøthjerte. Ånden er ikke en kraft som tilføres Det gamle menneske, men det er et aldeles nytt liv som fødes i en kristen ved Ånden.

Har du fått del i dette livet? Er du født på ny, født fra himmelen? Eller er din kristendom en kjødets religion, en ny lapp på et gammelt klesplagg? Da har du det som Nikodemus. Han håpet på Guds nåde og kraft, og ville gjerne leve med Gud, men han levde i kjødet, ut fra sitt gamle menneske. Han hadde ikke del med Jesus og livet i ham.

«Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.»

Av kjød kommer det kjødelighet og intet annet. Hva innebærer det? Jo, det innebærer at du ikke med alt ditt strev, bønn, gråt og kamp kan bli frelst ut fra deg selv. Om så alle himmelens krefter kom deg til hjelp, så er og blir kjødet ditt kjød og alt som springer ut av det forblir kjød, hvor gudelig og fromt det enn kan se ut. Har du ikke del i den nye fødsel, så kommer du ikke inn i Guds rike.

Det som er født av Guds Ånd derimot, er av en helt annen art. Det er av himmelen og hører himmelen til.

Men da blir det store spørsmålet: Hvordan blir jeg født på ny? Hvordan får jeg del i himmellivet? – det livet som gjorde Abraham til en fremmed og en utlending på jorden, og som ga ham borgerrett i staden med de faste grunn-

voller som Gud er byggmester og skaper til.

Du blir ikke en fremmed på jorden ved å prøve å være annerledes, kle deg annerledes og oppføre deg annerledes. Det er mange som prøver å bli himmelborgere på den veien, men det skjer ikke slik. De blir like fullt verdslige og jordiske. Nei, en fremmed på jorden blir du kun ved en ny fødsel, ved at du får et nytt hjerte og et nytt liv som har et annet hjemland og en annen familie: Gud til far og Jesus til bror. Det er forskjell på å være «kamerat til barna» og å være barn, som en har sagt det.

Men tilbake til spørsmålet: Hvordan blir jeg født på ny? Hvordan blir jeg Guds barn?

Jesus taler til Nikodemus om kobberslangen i ørkenen. Den ble hengt opp midt i et folk som var bitt av dødelig gift. Giftslangene var Guds dom over et frafallent og syndig folk. Folket var under Guds dom og forbannelse. Men så hengte Gud opp en slange på ei stang. Og så skulle hver den som så på den få leve. Det var ingen motgift, ingen medisin, men det var et nytt liv som ble gitt i kraft av den døde kobberslangen.

«Slik skal Menneskesønnen bli opphøyet,» sier Jesus, «for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv.» Det evige livet får du hos Jesus, når du ser hen til ham som dør i ditt sted. Han frelser deg ikke ved å gi deg noen motgift mot synden i livet ditt, men **han** blir gjort til **hele** din synd – **til selve synden og kjødet ditt** – og så blir han fordømt i ditt sted. I ham blir hele ditt kjød fordømt. Kjødet er og blir fordømt, men det blir fordømt i en stedfortreder, for at du skal få leve og gå fri.

Det er ingen fordømmelse for den som er **i Kristus Jesus**. Den som er i Kristus Jesus, har nettopp ved sin tilflukt til Jesus blitt frelst fra sitt kjød og har fått sitt liv i Jesus. Derfor er det

ingen fordømmelse, for kjødet er fordømt i Jesus – Gud fordømte synden i kjødet ved Jesu død på korset.

Derfor finnes det et fristed for ethvert menneske på denne jord, og det heter Jesu Kristi kors. Der skal jeg få bli av med mitt kjød som er under den hellige Guds dom og forbannelse; for der rammet dommen en annen, en som tok min synd på seg, på sitt eget legeme. Dommen er **ikke** tatt bort, Gud har **ikke** akseptert mitt syndige kjød, men dommen har rammet en annen, – Jesus!

Og så har jeg fått del i hans liv i stedet. Hvilket bytte! Han tok mitt kjød og bar dommen over det, for at jeg skulle få hans rettferdige liv og leve i kraft av det. Tenk å få del med Jesus, bli barn av Gud, få barnekår hos Den Hellige og Allmektige.

Om du har tatt din tilflukt til Jesus med deg selv, kjødet ditt og alt ditt eget, så er du avdød fra deg selv og har fått del i Jesu liv og er født på ny til et himmelliv sammen med ham.

Da har det kommet noe alldeles nytt inn i livet ditt som du ikke kan forstå eller forklare. Rosenius sier det slik i en sang:

*Men hvordan det skjedde jeg fatter
ei klart,
Men dog har mitt hjerte forandret sin
art.
Mitt hjerte som før var så jordisk
som alles,
Forandringen visst må gjenfødelse
kalles.*

«Vinden blåser dit den vil. Du hører den suser, men du vet ikke hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden.»

Det er født et Åndens liv som du ikke kan forklare, som ikke er av deg, men som er av himmelen. Du drives av Guds Ånd, han som er pantet på din arv. Det er Guds innsegl på sine.

Eier du ikke dette livet, så er du fremmed for dette livet. Kjenner du ikke til noe annet enn det du selv kan få til med strev og møyen, så har du ikke Kristi Ånd og hører ham ikke til. Slik taler Skriften. Da lever du enda i kjødet, og de som er i kjødet kan ikke være Gud til behag. De er ikke frelst og har ikke del i Guds nåde, hvor mye de enn taler om den, slik fariseerne gjorde.

Men da skal du få si som patriarken Jakob bekjente: «Jeg er Jakob,» (1M 32:27) dvs. jeg er en bedrager og har forsøkt å tilrane meg frelsen ved kjødelig list og selvlaget kristendom, den som jeg bare kan få av nåde.

Og så skal du gå til Jesus med hele din selvlagde kristendom, akkurat som Nikodemus. Og Jesus viser heller ikke deg bort! Han taler ikke harde ord til deg heller! Nei, han lengter etter at du skal komme til erkjennelse av din fortapte stilling, for han alene kan frelse deg ut av den.

Den som er i kjødet er visselig fordømt og står utenfor Guds velbehag, men Jesus kom for å frelse det som var fortapt. Han kom ikke til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.

«For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:16) L&E

**Feil i forrige nr. av
«Lov og Evangelium»**

Dessverre oppstod det en del feil i sammenstillingen av forrige utgave av «Lov og Evangelium». Vi vil be dere som oppdaget slike feil om å sende inn den ferdig frankerte svarblanketten som ligger ved dette bladet. Vi vil da sørge for å få sendt dere et nytt blad!

Red.

Salige er de fredsommelige

Av C. O. Rosenius

Såfremt det er mulig, da hold dere på deres side fred med alle mennesker!
Rom 12:18

Dette ordet handler om et medgjørlig og fredelig vesen i alle menneskelige saker, unntatt de spørsmål hvor vi for sannhetens skyld, av troskap mot Kristus og av hensyn til sjelenes vel, må stri mot mennesker. For dersom vi skulle gi etter i det som har med troen å gjøre og ofre sannheten, Kristi ære og sjelenes velferd for å ha fred og vennskap med alle mennesker, ville det være langt fra apostelens mening. Det er også antydning en slik innskrenkning i oppfordringen gjennom disse ordene: «Såfremt det er mulig.»

Det kommer altså ikke alltid til å være mulig å holde fred med alle mennesker, hvis vi er tro mot Gud og sannheten. Det har allerede David opplevd når han sier: «Jeg er bare fred; men når jeg taler, så er de ferdige til krig.» Hele verden strir mot Gud og hans rike. Vil jeg derfor være tro i min bekjennelse til Kristus, må jeg nødvendigvis komme i strid med mennesker, som Kristus også uttrykkelig og bestemt sier: «Tror dere at jeg er kommet for å gi fred på jorden? Nei, sier jeg dere, men strid. For fra nå av skal fem være i strid i ett hus, tre mot to og to mot tre. Far mot sønn og sønn mot far, mor mot datter og datter mot mor, svigermor mot svigerdatter og svigerdatter mot svigermor.» Derfor sa han også: «Ve dere, når alle mennesker taler vel om dere!» Her viser det seg hvor falsk deres kristentro er

som jenker seg slik etter alle mennesker at de aldri kommer i noen strid p.g.a. nidkjærhet for Kristus. Ja, de klandrer kanskje også de troendes nidkjærhet og mener at hvis de bare la vinn på større visdom, ydmykhet og saktmodighet, skulle de nok kunne behage verden.

Gud gi at slike mennesker ville gi akt på at den Herre Jesus Kristus, den fullkomne, som var saktmodig og ydmyk av hjertet, likevel aldri kunne være verden til behag, aldri kunne ha fred og vennskap med de vantro. Det er sikkert nok at det hos kristne kan være mangel på visdom, ydmykhet og kjærlighet. Men at de skulle kunne være tro mot sin Frelser og likevel behage verden, det strir mot sannheten. Nei, dere troløse, «vet dere ikke at verdens vennskap er Guds fiendskap?» Her ser vi altså den årsak som vil føre til strid. Men apostelen sier videre:

Såfremt det er mulig, da hold dere på deres side fred med alle mennesker. Er det virkelig for Kristi skyld og som følge av verdens fiendskap mot sannheten at jeg kommer i strid, da la altså ikke det bekymre meg. Se bare til, du kristen, at det ikke hos deg er noen kjødelig årsak til strid, f.eks. en naturlig egensindighet, tverrhet, lyst til å klandre eller liknende. Men å finne noe slikt hos seg selv, er en vanskelig kunst p.g.a. egenkjærlighetens tilbøyelighet til å rettferdiggjøre seg selv og kaste skylden på andre. Likevel finnes det en prøve som gjør

det mulig for deg å oppdage den kjødelige grunn til din strid med menneskene: Gi akt på hvordan det står til med **kjærligheten i det du sier!** Hvis du ofte kommer i strid p.g.a. slik tale som ikke springer ut av kjærlighetens omsorg for sjelen, da har du grunn nok til å tro at det er en kjødelig årsak hos deg selv.

At du er nidkjær i å ville rette på alt som du finner urett, er ikke bevis nok på at du drives av kjærlighet; men hvis du **pleier å be for dem** som du taler til, og pleier å frykte for din egen mangel på omsorg og takt, da vitner det om at du drives av en hellig bevegelse. Måtte Gud åpenbare vårt hjertes underfundighet for oss! Mange mennesker lider tungt under en stadig ufred med sine medmennesker, bare p.g.a. et egensindig og umedgjørlig sinn og en løs tunge. Derfor sier apostelen Peter: «Den som vil elske livet og se gode dager, skal **holde sin tunge fra ondt** og sine lepper fra å tale svik – søke fred og jage etter den.»

Men om vi er aldri så fredsomme, føyelige og vennlige, skal det likevel ikke være mulig for oss å ha bare fred med våre medmennesker. Og ikke bare p.g.a. sitt fiendskap mot Kristus, men også p.g.a. mange jordiske ting skal stridslystne mennesker forstyrre oss. Det er egentlig av den grunn at apostelen sier: **såfremt det er mulig**, da hold dere på deres side fred med alle mennesker. Altså, selv om andre mennesker angriper deg, din eiendom, din person, ditt rykte, må ikke du selv stri eller gi anledning til strid, men overlate din sak til din trofaste og mektige Far, som alltid sørger for de elendige og undertrykte. Det var

om dette Jesus sa: «Salige er de fredsommelige, for de skal kalles Guds barn!»

Den som alltid vil stri for sin rett, må lide meget og tape meget. Lykkelige er de kristne som stoler så trygt på sin himmelske Fars omsorg, at de overlater det til ham å forsvare deres sak! Vil jeg **selv** forsvare min sak, kan Gud rettferdig nok overlate den til meg selv, og da går det alltid ille. Men hvis jeg derimot overlater min sak til Gud, så blir den **hans**, da skal **han** forsvare den, og da gjør han det alltid på beste måten.

*Fra Husandaktsboken,
Betraktning for 14. februar.*

Arrangementer sommeren 2001

- * **1.-4. juni: Pinsestevne**
Sted: Lundheim Folkehøgskole, Moi
- * **21.-24. juni: Bibelkurs for ungdom**
Sted: Flekkerøy Bedehus, Kr.sand
Alder: F.o.m. opp i 10. klasse
- * **29. juni - 1. juli: Yngresleir**
Sted: Heia leirsted, Vestfold
Alder: Opp i 5. - opp i 9. klasse
- * **29. juni - 1. juli: Barneleir**
Sted: Bibelskolen på Fossnes
Alder: T.o.m. opp i 4. klasse
- * **11.-15. juli: Hovedsommerskole**
Sted: Bibelskolen på Fossnes
- * **2.-5. august: Sommerskole**
Sted: IMI Stølen, Oppdal

Gled dere i Herren alltid!

Av Per Bergene Holm

Per Bergene Holm avslutter her sin gjennomgang av Filipperbrevet, og er i dag kommet til Fil 3:20-4:23 Les gjerne det aktuelle avsnittet før du fortsetter med artikkelen!
Red.

Vi har vårt hjemland i himmelen. (v.20)

Det står egentlig at vi er medborgere i himmelen. Filippi var en romersk koloni. Det innebar at filipperne hadde medborgerrett i Rom. Det var et stort fortrinn. Da sto man under Roms lover og beskyttelse, noe som blant annet Paulus gjorde seg bruk av.

Du som hører Jesus til er medborger i himmelen. Der hører du hjemme, og det er det som gjelder i himmelen som er din egentlige stilling.

Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser. (v.20) Ordet som er oversatt «vente» betyr egentlig å vente med iver og utholdenhet. Det er noe en lengter etter og ser fram til. En kristen ser fram til Jesu gjenkomst og lengter etter at han skal komme igjen!

Du som hører Jesus til, har ingen grunn til å frykte, for han som skal åpenbares er din egen frelser. Lever du i et fortrolig samfunn med ham i dag, så kjenner han deg. Han vet hva som bor i ditt hjerte. Det skal ikke åpenbares noe på den dagen som han ikke allerede vet og kjenner til. Han visste jo alt om deg før han kalte deg. Alt det du frykter for skal bli deg til dom, det har han tatt på seg. Du skal derfor få glemme det som ligger bak og strekke deg mot dette som ligger foran. Det er din forløsning som stunder til.

Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ... (v.21) Det forned-

relseslegemet som du nå kjenner på, det som er merket av synden og alt det som hører jordlivet til, det skal han forvandle. Da skal du bli fri alt som du her må slite med og som smerter deg. Han skal gjøre ditt fornedringslegeme likt med sitt herlighetslegeme. Du skal bli Jesus lik når han skal legge alle ting under seg og sette alt i rette skikk.

Derfor ... stå fast i Herren! (v.1) Hvorfor? Jo, fordi vi har et slikt håp og en slik seierspris i vente! Det er som Brorson synger: «Når himlen blir oss kjær og lys og yndig, Da bliver Herrens hær i striden myndig.»

Mine brødre, som jeg elsker og lengter etter - min glede og min krans. (v.1) Her møter vi igjen apostelen Paulus' forhold til filipperne. Det er som deres frelse ligger ham like mye på hjerte som sin egen. De er hans glede og hans krans, dvs. hans ære.

Stå fast i Herren, mine kjære! (v.2) Fordi vi har en slik frelse i vente, så stå fast, la dere ikke rokke fra Herren Jesus, han som skal komme igjen til frelse for alle dem som venter på ham.

I Guds ord er løftene gitt til dem som holder fast på det de har, som tar vare på det som er overgitt til dem, som blir i det de har hørt, som kommer i hu hvordan de har hørt osv.

Og alltid når det er tale om å strekke seg mot noe, jage mot noe eller vokse i noe, så retter det seg mot det samme som vi skal holde fast på: Vi skal holde fast på Jesus og frelsen i ham! Men det er samtidig noe vi kan trenge enda dypere inn i, vokse i og gjøre framskritt i. Det er som med et tre. Der er det ikke motsetning mellom å stå fast og å vokse. Nei, det er nettopp når treet slår røtter og står

fast og urokkelig at det virkelig er grunnlag for vekst.

Så kommer apostelen med noen konkrete formaninger til enkelte i menigheten, for at de ikke skal drive bort fra Jesus. Selv om vi er på veien, selv om vi lever med Jesus i dag, så kan en liten synd, en bitter rot eller noe annet vokse opp og kvele livet. Synden er farlig, også for en kristen. Den kan skille deg fra Jesus.

Først formaner apostelen **Syntyke** og **Evodia** til å **ha det samme sinn i Herren**. (v.2) Det er det samme som han talte om i kapittel 2, om å *la Jesu sinn være i dere*. Det mangler på det hos disse to, det er strid i mellom dem. Derfor formaner Paulus dem til å søke inn til Herren Jesus, slik at de kan få dette samme sinn, for det får de bare hos Jesus. Det må ikke vokse opp noen bitter rot mellom dem.

Apostelen nevner også et par andre medarbeidere ved navn, samt **de som har sine navn skrevet i livets bok**. (v.3) Apostelen kan ikke nevne alle, men Gud kjenner alle og har deres navn skrevet i livets bok. Så oppsummerer apostelen hele brevet i det som har vært det store temaet – gleden i Herren!

Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere! (v.4)

De ytre forhold var ikke bare enkle i Filippi. De har opplevd mye motgang og trengsel for Jesu navns skyld. De har opplevd mye sorg. Men apostelen minner dem om hva de eier i Jesus. I ham har de sin rettferdighet, og han skal komme igjen for å gi dem del med seg i sin herlighet, og de har allerede sine navn skrevet i livets bok i himmelen, de er medborgere av himlenes rike alt her og nå. Det skal de få glede seg over.

En kristens glede er en glede **i Herren**. Jeg skal få glemme det som ligger bak, men akte på det jeg har i Jesus. Men jeg glemmer så lett Jesus og akter på det som ligger bak.

Er det ikke ofte slik med oss? Vi klager

over vår stilling, ber og strir for at det må bli anderledes. Kunne det bare bli anderledes, da skulle vi glede oss! Men det er ofte ikke noe annet enn egenrettferdighet, det er å sette sin lit til kjød. Og da skal du takke for at det ikke lykkes for deg på den veien.

Gled deg heller i Herren, gi akt på hva du eier i ham! Den synd du strir med, den eier du seier over i Jesus. Den har du syndenes forlatelse for i ham. Den rettferdighet og hellighet du så gjerne ville se hos deg selv, den har du fått i Jesus. Gled deg over det, fryd deg over det!

Alltid! (v.4) Gled deg også når du synes at du ikke kan være noen kristen. For nettopp da fristes du til å tenke at din frelse beror på deg selv. Gled deg da over at din frelse grunner seg på Jesus, at du i ham alltid er like ren og hellig og rettferdig. «*Vel skifter sol og skyer I hjertet ofte om, Snart Ordet meg fornyer, Snart kald jeg er og tom. Men jeg har lært forakte Mitt hjertes ja og nei. Jeg har nå lært betrakte: Hos Gud det skifter ei!*»

La deres saktmodighet bli kjent av alle mennesker. Herren er nær! (v.5) Å være saktmodig er å regne med Herren i alle livets forhold, å stole på at han tar seg av min sak. Derfor skal jeg bare bekymre meg for én ting: Å vandre på Herrens veier og gjøre det som er rett og godt mot alle. Det er det motsatte av å stole på seg selv, det motsatte av å kjempe for sin egen sak, å framheve seg selv og kjempe for sin rett.

Salme 37:1-11 beskriver den saktmodige. Når jeg har satt min lit til Jesus og regner med ham, er det ikke noe jeg bare skal bekjenne med munnen. Nei, i min daglige ferd skal det synes ved at jeg faktisk har min glede og fortrosthing i Jesus, og ikke er opptatt av å få rett eller bli æret av mennesker. Som kristen fristes jeg til å være kjødelig, til å hevde min rett, til å søke ros for det jeg har gjort osv. Men som kristen har jeg overlatt min sak til

Herren og har nok med at han tar seg av meg.

Herren er nær! (v.5) For en kristen kan det ofte se ut som om Herren har forlatt ham og ikke tar seg av hans sak, men tvert i mot har glemt ham og er langt borte.

Tenk på apostelen Paulus som ble fengslet i Filippi. Han ble satt i det innerste fangehullet, i lenker og med beina i stokken. Men han verken klagde eller pukket på sin rett. Han sang i stedet lovsanger. Han gledet seg i Herren og satte sin lit til at Herren var nær. Og det fikk han erfare også. Med ett falt lenkene av og dørene sprang opp. Og det hele endte ikke bare med at Paulus ble satt fri, men også at fangevokteren ga seg over til Gud. Det er på Herrens veier seirene vinnes, ikke på våre.

Vær ikke bekymret for noe. (v.6) Dette er ikke noe krav eller en plikt, men noe du skal få lov til, en rett du har. Hva du enn er bekymret for, så skal du få bære det fram for Gud og påkalle ham i all din nød.

Dette er et privilegium du har som kristen. Bønnen er ingen tung plikt. Gud teller ikke dine bønner for å se hvor kristelig og from du er, for å gi deg svar i samsvar med hvor mye du ber. Nei, det er hedensk å tenke slik.

I bønnen skal du få komme med alt som er vondt og vanskelig, utøse ditt hjerte for Herren og legge av alt som tynger, alle dine bekymringer og begjæringer. Du skal få legge det over på ham som har makt til å gjøre noe med det.

Med takk. (v.6) Når du er bekymret og kjemper i anfektelse og mørke, når du helst vil klage og sørge, – begynn da med å takke for hva du har i Jesus. Takk for hva han har gjort og er for deg, hva han har lovet deg og hva du allerede eier i ham.

Når du frykter for at du ikke kan være noen kristen og vil be om hjelp og kraft, så takk heller Jesus for at han har frelst

deg, sonet dine synder og er din rettferdighet.

Bruk Guds eget ord i din takkebønn. Takk for at Jesu blod renser deg fra all synd. Takk for at han er din talsmann, den rettferdige, som ble gjort til synd for deg for at du skulle bli rettferdig i ham.

Mens du slik takker og bruker Guds ord, skaper Ordet tro og tillit og fordriver frykten. Da får du se at du ikke har noen grunn til bekymring og mismot. Svaret på din nød ligger jo nettopp i det Ord du har takket for.

Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus. (v.7) Når jeg får legge alt over på Jesus og overlate alt til ham, gir det en forunderlig fred og hvile. Det er den Guds fred som følger av å eie fred med Gud.

Når alt er åpent og lagt over i Guds hånd, gir Gud hvile og fred i hjertet. Da er ikke lenger saken min, men Guds og da går det som han vil.

Så lenge jeg selv strever og søker å finne mål og mening, havner jeg så lett på mine egne veier, i mismot eller egenrettferdighet. Men å få legge alt over på Jesus og eie Guds fred i hjertet, en forvissning om at han tar seg av meg, det bevarer hjertet og tankene i Kristus Jesus.

I siste del av brevet kommer apostelen med en del formaninger. Som vi før har nevnt, retter ikke formaningene seg til vårt kjød. De er ikke skrevet til oss i håp om at vi skal ta oss sammen. Nei, formaningene regner med det nye sinn i en kristen, et villig sinn, som drevet av Kristi kjærlighet villig hører og retter seg etter Guds ord.

Alt som er sant, alt som er æreverd, alt som er rettferdig, alt som er rent, alt som er verd å elske, alt som folk taler vel om, alt som duger og er ros verd – gi akt på det! (v.8) I vårt daglige liv i denne verden møter vi både rent og urent, noe som er verd å elske og som

folk taler vel om, og noe som er ondt og nedbrytende. Som kristen skal jeg ikke være med på det som er ondt og syndig, men gi akt på og støtte det som er godt.

I verdslig lag forekommer råttent snakk, nedsettende tale om andre mennesker, øyentjeneste og falskhet. Det skal ikke en kristen ta del i. Men verdslige mennesker kan også ha fin framferd og fremme det som er menneskelig talt godt og sant. Det skal vi gi akt på og tale vel om.

Det som dere også har lært og tatt imot og hørt og sett hos meg, gjør det!

(v.9) Apostelen tar seg selv som eksempel på hvordan en skal føre seg i denne verden. Han vet med seg selv at han har gått rett fram. Når vi slik innretter vårt liv etter det som er rett og sant, så skal vi vite at **fredens Gud skal være med** oss. Da skal vi bli bevart i et godt og ordnet forhold med Gud i himmelen, erfare Guds fred i vårt hjerte, få leve i et fortrolig samfunn med Jesus og eie fred med Gud i en god samvittighet.

I versene 10-12 gir Paulus uttrykk for glede over at filipperne endelig har kommet så pass til velstand at de har hatt anledning til å sende en gave til ham. Av uttrykksmåten ser vi at han gleder seg mest over at filipperne har fått det bedre, at de har kommet ut av sin fattigdom. Og om apostelen har hatt det vanskelig, så skal ikke de føle på noe ansvar for det. Apostelen har ikke manglet noe.

Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk. (v.13) Slik er det å leve med Jesus. Da mangler jeg ingenting. Når han er min gode hyrde som sørger for meg og tar seg av min sak, kan jeg egentlig aldri mangle noen ting. I ham har jeg alt jeg trenger for Gud, og gjennom ham får jeg også alt jeg trenger for å leve som en kristen i denne verden. Her er det ingen begrensning. Jeg makter **alt** i ham som gjør meg sterk.

Måtte vi bare som apostelen regne med at Herren er vår styrke. Vi venter

helst at vi skal bli sterke, i stedet for å vandre i tillit til at han er vår styrke. Derfor makter vi så lite. For den rike kraft må være av ham og ikke av oss.

Min Gud skal etter sin rikdom fylle all deres trang i herlighet i Kristus Jesus. (v.19) Det har apostelen selv fått erfare. Å være kristen er ikke bare å være fattig, skrøpelig og elendig. Alt dette gjør en kristen erfaring med, og i seg selv er og blir han fattig og elendig. Men jeg har en Gud som **etter sin rikdom** skal fylle all min trang. Og hos Gud er det ingen mangel. Kunne vi bare regne med det og sette vår lit til ham. Det betyr ikke at det er slutt på all ytre nød og lidelse (jfr. Paulus og hans situasjon!), men det betyr at alt jeg trenger for å leve som en kristen og ære Guds navn, det vil Gud gi meg – om jeg så skal ære Gud gjennom sykdom, fattigdom, fengsel eller død!

Vår Gud og Far være ære i all evighet! Amen. (v.20) Vi får ofte ikke det vi ber om, fordi vi vil sløse det bort i våre lyster. Vi søker vår egen ære. Det er på kallets vei derimot, at vi har løfte om at vi skal få alt det vi ber om. Det er hva vi trenger for å leve som kristne og ære Guds navn vi er lovet, ikke det vi ønsker oss og har lyst til. Det er her herlighetsteologien farer vill. Den forveksler Guds vilje, råd og ære med vår vilje, vårt råd og vår ære!

Vår Herre Jesu Kristi nåde være med deres ånd! (v.23) Nåden er Guds uforskyldte kjærlighet til oss. Alt vi får hos Jesus er nåde, uforskyldt. Syndenes forlatelse, rettferdighet og hellighet for Gud, visdom og helliggjørelse til kristelig liv og til sist forløsning, – det er alt sammen nåde! Apostelen ber om at denne nåde må være med de troendes ånd, dvs. at denne nåde må få rom i deres hjerter og bli selve drivkraften i deres liv.

Måtte det også bli slik for oss, at vår Herre Jesu Kristi nåde måtte være med vår ånd, at vi måtte leve av den og ved den!

L&E

De kristnes frihet fra loven

Av Jakob Traasdahl (1838 - 1903)

Da de kom til Kapernaum, gikk de som krevde inn tempelskatten, til Peter og sa: Betaler ikke deres mester tempelskatt? Han svarte: Jo! Men da han kom inn i huset, kom Jesus ham i forkjøpet og sa: Hva mener du, Simon? Hvem er det kongene på jorden krever toll eller skatt av? Er det av sine barn eller av fremmede? Han sa: Av de fremmede! Da sa Jesus: Så er altså barna fri! Men for at vi ikke skal støte dem, gå ned til sjøen og kast ut en fiskekrok, og ta den første fisken som kommer opp. Når du åpner munnen på den, vil du finne en stater. Ta den og gi dem for meg og for deg!

Matt 17:24-27

De som hadde med å kreve tempelskatten, innfant seg, og Peter ble spurt om ikke hans mester betalte skatt. «Jo,» svarte Peter, «det gjør han.» Men idet Peter kommer inn i huset, retter mesteren dette forunderlige spørsmål til ham: «Hva mener du, Simon? Hvem er det kongene på jorden krever toll eller skatt av? Er det av sine barn eller av fremmede?» Peter svarte: «Av de fremmede.» Jesus sa til ham: «Så er altså barna fri!»

Det er et herlig syn frelseren her vil gi Peter – synet av den store frihet, som de troende har i Kristus! – Er det vel riktig, at jeg, den store konges sønn, alle tings skaper og oppholder, skal være skattlagt her på jorden? Er ikke kongebarna fri? – Og du, min kjære Simon, er jo også et kongebarn, og ditt borgerskap er av himmelen; – er ikke både du og jeg hevet høyt over de jordiske forhold? og likevel sier Jesus: «Men for at vi ikke skal støte dem, så skal vi betale,» og han gav ham

ordre til å begi seg på fiskefangst for å finne den mynt, som skulle dekke skatteoppkreverens krav.

Kjære venner! Vi er frie og salige Guds barn. Men så lenge vi ennå er her i verden, må vi være all menneskelig orden underdanige for Herrens skyld. Fullstendig frie blir vi først når vi kommer hjem og i fullt mål kan utnytte det himmelske borgerskaps rettigheter.

Her må vi betale både tempelskatt og kongeskatt, og vi kan ha mange tunge byrder å slepe på som det jordiske samfunn legger på oss. Men der oppe skal vi være evig frie. Her må vi betale tempelskatt; vi må være med å opprettholde den gudstjenestelige orden, bygge kirker og bedehus og underholde predikanter, – men der oppe i det vidunderlige paradiset, som Herren vil brede ut over oss, skal vi ha alt fritt, og kun ta til oss og mettes av Hans ansikts beskuelse.

Vi vil av denne tekst gripe anledningen til å si noen ord om barnas frihet fra loven, ja fra alle lover og bud som salighetsvilkår. Og her vil vi la den opplyste Guds mann Rosenius si noen ord til oss: «Apostelen Johannes sier i sitt første brev kap. 5:13: «Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønns navn.» Herav ser vi, at man kan være kommet til troen på Jesus, og allikevel ikke rett vite hva man har i ham, ikke fullt forstå meningen og innholdet av den nåde han har skjenket sine troende. En opplyst og troende lærer har ytret: «Jeg hadde i flere år hengt ved min frelser, innen jeg ennå hadde den

minste anelse om dette herlige forhold, at jeg rent ut er fri fra loven, at jeg aldri mere betraktes og dømmes etter loven, men kun etter min Herre Kristi, meg ervervede, rettferdighet. Men jeg kan også si, at med dette lys gikk det opp en ny og nåderik Herrens dag i min sjel, at med dette lys inntrådte mitt nye menneske i et nytt, lykkeligere tidsskifte med liv og fred, med hellig lyst og kraft, skjønt det også på ny bestandig formørkes og svekkes inntil Herren igjen gjør meg levende.»

Denne bekjennelse istemmer alle som har opplevd den nevnte erfaring. Og likevel, hvor besynderlig ukjent, misforstått og fortiet er ikke dette herlige lærepunkt! Det forekommer ennå mange ellers erfarne sjeler nesten som en nyhet – ja kanskje en farlig nyhet og et kjetteri – om vi sier at det finnes mennesker, som aldeles ikke står under lovens domsrett, mennesker, som Gud aldri skal dømme etter sin hellige lov, og som Gud aldri tilregner deres synder; mens derimot andre blir fordømt om de blott feiler i et eneste stykke. Mange vil forbauses over sådanne ord som over de besynderligste nyheter. Således kan menneskene midt i kristenheten være aldeles ukyndige om en av kristendommens aller viktigste sannheter og ved sin blinde fornuft og egen forstand være rent ut fiendtlige mot selve det saliggjørende lys og likevel mene seg selv å ha det klareste lys.»

Men for nå å forebygge misforståelse og straks forklare betydningen av de troendes frihet fra loven, vil vi uttale: De, som er blitt døde og fordømte av loven, så at de har søkt og funnet sin frelse i Kristi forsoning alene, de er aldeles fri fra lovens salighetsvilkår eller forpliktelsen til å søke sin rettferdighet og salighet ved lovens etterlevelse. Dermed er

de også fri fra alle lovens dommer, «fri fra lovens forbannelse.» (Gal 3:13) Og dernest er de i forhold til sin tro fri fra lovens herredømme i samvittigheten, eller hva apostelen kaller «trelldommens ånd, så dere igjen skulle frykte» (Rom 8:15) og «trelldommens åk» (Gal 7:1), samt fra de dermed forbundne kvaler og lidelser, fordi de i sin Herre og Stedfortreder har hele sin lovopfyllelse, evig forlatelse, liv og salighet.

At de troende er fri fra den jødiske seremonial- og politilov, blir innrømmet av alle, så meget mere som denne lov allerede i den gamle pakt ikke var bindende for andre folk enn jødene. Men her er det spørsmål om den moralske lov eller de ti bud. Men også fra denne er de troende fri, slik at de ikke mer skal dømmes etter hva de selv er for loven; men etter den fullkomne rettferdighet de har i Kristus. De lever derfor under en vedvarende nåde, i et nåderike, som alltid er veldig over dem så lenge de i troen henger ved Kristus. «Derfor er det også en så meget bedre pakt, den som Jesus er blitt borgsmann for.» (Heb 7:22) Lov Herren, min sjel, og alt hva i meg er, love hans hellige navn!

Dette skal vi nå se av Den Hellige Skrifs egne ord. Etter at apostelen først i Rom 7 har fremstilt eksemplet på den fullkomne frihet fra Mose lov som en hustru trer inn i når hennes mann dør, slik at hun nå uten synd kan ta en annen mann (Rom 7:2-3), så tillegger han: «Mine brødre! Slik døde også dere fra loven ved Kristi legeme, for at dere skal tilhøre en annen, ham som ble oppreist fra de døde ...» (v.4) og videre: «Men nå er vi løst fra loven, ettersom vi er døde fra det vi var fanget under, slik at vi tjener i Åndens nye vesen, ikke i bokstavens gamle vesen.» (v.6)

Men spør nå noen om hvilken lov apostelen her taler, så får han straks

opplysning om det i følgende v.7, hvor apostelen uttrykkelig anfører det aller innerste, ja selve kjernen av de ti buds lov, nemlig: «Du skal ikke begjære», hvilket jo er slutningen av den moralske lov, det siste av de ti bud. Der ser jeg da hvilken lov apostelen taler om. Det er også kun av den moralske lov eller de ti bud vi lærer å «kjenne synden» (v.7), «bli døde» (v.10) og «overmåte syndige» (v.13) m.m., som apostelen i dette kap. sier om loven; for i seremonialloven fikk jødene sin trøst og berømmelse, fordi denne kunne oppfylles.

Så er det da om den moralske lov apostelen sier at de troende er «løst fra loven,» men alene på den måte som han forklarer, nemlig at vi er fri fra dens forbannelse (Gal 3:13) og fra dens trelldoms åk (5:1). Derfor uttrykker han også motsetningen til å være under loven med det å være under nåden, idet han sier: «For dere er ikke under loven, men under nåden.» (Rom 6:14) Da disse to forhold, å være under loven og å være under nåden, står som motsetninger til hverandre, så ser vi hva som menes med frihet fra loven.

Alene som en rettesnor og et lys i spørsmålet om hva som er synd eller hellighet, beholder den moralske lovs bud sin evige kraft og gyldighet også for de troende til en kjær veiledning for deres villige ånd og til tukt for deres onde kjød. For, som før sagt, hva Gud noen sinne har elsket, det elsker han alltid, og hva Gud har hatet, det hater han alltid, så visst som hans hellige vesen ikke kan forandres! Derfor ser vi, at den samme apostel Paulus, som mest taler om vår frihet fra loven, dog – når han formaner de kristne – holder frem for dem lovens bud som rettesnor, f. eks. når han sier: «La bare ikke friheten bli et påskudd for kjødet, men tjen hverandre i kjærlighet. For (*merk dette tillegg*) hele loven er oppfylt i ett bud, i dette: Du skal elske

din neste som deg selv.» (Gal 5:13-14)

Der ser vi at Paulus fremstiller lovens bud som rettesnor, og Johannes sier: «Dette er kjærligheten til Gud, at vi holder hans bud.» (1Joh 5:3) Men om de troende likevel av kjødets svakhet forsynder seg og samvittigheten fordømmer og forskrekker dem med lovens trussel og forbannelse, så sier apostelen: «Nei, ikke slik! Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss,» og «til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under trelldommens åk.» (Gal 3:13, 5:1)

På denne måten lever de troende under et slikt forhold at de vel i lovens bud har en uforanderlig rettesnor, men at de aldri skal fordømmes for de større eller mindre mangler i denne rettesnors etterfølgelse. For sine synder skal de vel tuktes, rettes, renses og sønderknuses, først av loven og dernest ved «ris og tukt» hvor det behøves, men aldri dømmes etter loven! For skulle de dømmes etter loven, så måtte de fordømmes, fordi lovens dom er forbannelse over den minste synd, – dommen lyder således: «Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det.» (Gal 3:10)

Derfor ser vi også hvorledes Kristus visstnok straffet og tuktet sine disipler for deres synder, men aldri utelukket dem fra nåden. Midt i tuktelsen talte han om deres æresplasser i himmelen. (Luk 22:24,30) Så sier også Johannes: «Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige.» (1Joh 2:1)

Se, dette er forklaringen om den fullkomne frihet fra loven. Om noen ennå har vondt for å tro og begripe selve

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

sannheten av dette, så minner vi bare om at den som ikke tror denne store sannhet, han har ennå ikke det rette begrep om syndenes forlatelse; for det kommer kun av et besynderlig mørke i vår sjel at vi ikke forstår at syndenes forlatelse inneholder frihet fra loven. For hvorledes kan synden være forlatt, om vi ennå skulle dømmes etter loven?

En nådestand, en vedvarende forlatelse, må jo inneholde at vi ikke står under lovens dom. For dersom jeg om morgenen fikk alle mine synder forlatt, og hele Kristi fortjeneste ble meg tilegnet, men jeg siden skulle dømmes etter loven, så var all min glede forbi innen kvelden. All den nåde som var meg gitt ble meg til ingen nytte, nei ikke en time; for jeg er jo intet øyeblikk så fri for synd at loven ikke straffer og fordømmer meg, om jeg skal dømmes etter den. Hva tjener da min benådning til? Hvordan gikk det da med den evige sang til Lammets ære?

«Nei,» sier apostelen, «jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn.» «Den, som har Sønnen, har livet,» han «kommer ikke for dommen,» han skal ikke dømmes etter loven. Dette er vår fullkomne frihet fra loven.

Men til friheten fra loven hører også at min samvittighet ved troen er frigjort fra lovens trelleåk; at jeg har fått – ikke en trelldoms ånd, så jeg igjen skulle frykte – men en barnekårets ånd, ved hvilken vi roper: Abba, Far!

Men denne frihet i samvittigheten er en ufullkommen frihet; den beror på min tro, og min tro er aldri fullkommen. I Guds hjerte er en evig tilfredsstillelse ved Sønnens fortjeneste alene, en evig nåde, et evig velbehag i det Den enbårne har gjort. Men i mitt hjerte er en stadig omveksling og strid mellom tro og vantro, en stadig omskiftelse av mørke og lys. I himmelen er det en evig lovsang over Lammets seier; men her nede på jorden er det kun korte øyeblikk med lys, fryd og lovsang. I Guds store bok er min regning for evig utslettet og kvittert; men i min lille kontrabok – i samvittigheten – der er det sjelden riktig rent og klart; for vi har en fiende som bestandig på nytt skriver inn vår gjeld, for dermed å forurolige og forskrekke oss. Men lovet være Gud, at nådepakten er fullkommen fast og urokkelig i **hans** hjerte, at **han** ikke tilregner oss synden, at **han** ikke dømmes oss etter loven, skjønt vi selv gjør det!

Slik har vi i korthet dvelt ved det store emne: De kristnes frihet fra loven. Måtte da Herren i sin store nåde bevare enhver av oss, så vi kan bli stående faste i den frihet som Kristus har frigjort oss til, så vi ikke igjen lar oss tvinge inn under trelldommens åk, og samtidig bevare oss fra å misbruke friheten til «et påskudd for kjødet». Dertil hjelpe Herren oss i sin uendelige barmhjertighet! Amen.

Betraktningen er forkortet og språket noe modernisert. Red.